

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118397600
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6118397600.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v spore žalobcu: C.. V. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XX, V., právne zastúpený Mgr. Martinom Majerčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Krajinská 30, Bratislava, IČO: 42 184 975 proti žalovanej: C.. U. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. 4, V. Bystrica, právne zastúpená Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 40 887 481, o zaplatenie 7.750,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/15/2019-280 zo dňa 09. 11. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/15/2019-280 zo dňa 09. 11. 2021 m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 917,30 Eur s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 14. 02. 2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol p o t v r d z u j e.

III. Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov konania vo výške 76,4 % voči žalobcovi, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny 7.750,- s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.750,- Eur od 10. 12. 2018 do zaplatenia zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalobcovi, ktoré je žalobca povinný zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením (výrok II.). Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol, pričom prvýkrát súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 20CP15/2019-162 zo dňa 16. 01. 2020, ktorý bol z dôvodu podaného odvolania žalobcom predmetom odvolacieho konania Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/44/2020, pričom odvolací súd uznesením č. k. 14Co/44/2020-239 zo dňa 01. 12. 2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej, keď súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok ako nárok z bezdôvodného obohatenia a dospel k názoru, že žalobca takýto nárok uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ a z týchto dôvodov žalobu žalobcu zamietol. Právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie však správne nebolo, keď v prípade, že sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah podielového spoluvlastníctva, ktorý nárok vyplýva z ust.

§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 123 OZ, ktoré právo je majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje po všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/149/99, 4Cdo/55/2009).

2. Po vrátení veci súdu prvej inštancie súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania pri právnom posúdení v zmysle § 137 ods. 1 OZ dospel k názoru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto súd žalobu zamietol (výrok I.). Súd prvej inštancie mal za to, že nárok žalobcu je potrebné posúdiť ako nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci, a to bytu, ktorý bol v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej s tým, že v konaní bolo potrebné zistiť, či žalovaná užívala väčšiu časť ako bol jej spoluvlastnícky podiel, v akom období, a aká je výška náhrady. V konaní strany sporu zhodne uviedli, že medzi podielovými spoluvlastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda o užívaní predmetnej nehnuteľnosti. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z § 137 ods. 1 OZ. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť vecí v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užívanej časti veci, ale rozhodujúca môže byť úžitková hodnota užívanej časti veci ak je táto hodnota vzhľadom na konkrétne okolnosti u jednotlivých častí veci rozdielna (uznesenie NS SR č. k. 6Cdo/184/2010 zo dňa 27. 10. 2010). Z vykonaného dokazovania mal súd v konaní za preukázané, že predmetnú nehnuteľnosť užívala žalovaná s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 1 OZ od 26. 12. 2015 do konca februára 2016 v celom rozsahu, následne byť neužívala, neužíval ho ani žalobca a žalobcovi by patrila náhrada len za obdobie od 26. 12. 2015 do konca februára 2016, keď žalovaná predmetný byt užívala a žalobca ho neužíval z dôvodu, že nemal do bytu prístup. Žalovaná v konaní vzniesla námietku premlčania. Súd musel posúdiť či nárok nie je premlčaný, keďže premlčané právo nie je možné priznať. V danom konaní je posudzovaný nárok podľa § 137 ods. 1 OZ v spojení s § 123 OZ. Ide o právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej dobe podľa § 101 OZ. Žalovaná užívala byt v celom rozsahu od 26. 12. 2015. Žalobca žalobu podal na súd dňa 09. 12. 2018 a svoj nárok si uplatnil v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej lehote. O bezdôvodné obohatenie podľa zákona ide vtedy ak bol získaný majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, prospech získaný z nepoctivých zdrojov alebo získaný tým, za koho bolo plnené niekým iným. Ani o jeden z týchto prípadov nemôže ísť tam, kde spoluvlastník užíva vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, pretože túto vec neužíva bez právneho dôvodu, a to ani vo vzťahu k tej časti spoločnej veci, ktorú užíva bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi nad rámec spoluvlastníckeho podielu, keďže ide o ideálny podiel. Bezdôvodné obohatenie má povahu subsidiárnu a prichádza do úvahy tam, kde nárok nemožno odvodiť z iného právneho titulu (rozsudok NS SR č. k. 2Cdo/141/1999 zo dňa 30. 05. 2000). V konaní bolo preukázané, že žalovaná užívala predmetný byt v celom rozsahu od 26. 12. 2015 do konca februára 2016 a následne byť neužívala. Žalobca nepreukázal v konaní, keďže sa napriek rozhodnutiu druhoinštančného súdu opakovane domáhal náhrady škody, že byt po uvedenom dátume žalobkyňa užívala v rozsahu prevyšujúcom jej spoluvlastnícky podiel k predmetnému bytu. Pokiaľ žalobca navrhol, aby súd v konaní vypočul ako svedka pána Drozda, ktorý bol nájomcom v byte na preukázanie, že užíval byt dlhšie ako jeden mesiac, súd tento dôkaz zamietol z dôvodu, že v danom konaní nie je podstatné, či predmetný byt bol v nájme alebo v podnájme inej osoby, keďže nárok navrhovateľa by nebol daný alebo nie je daný v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť vecí v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel a rovnako nie je významné ani prípadné užívanie treťou osobou, ani skutočnosť, prečo spoluvlastník z akého dôvodu vec neužíva. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaná užívala nehnuteľnosť aj od 01. 03. 2016 do doby, za ktorú si uplatnil náhradu škody a teda žalobca by mal nárok na náhradu len za obdobie od 26. 12. 2015 do konca februára 2016. Žalobca však v konaní nepreukázal výšku náhrady za neužívanie svojho podielu.

Do konania predložil len čestné vyhlásenia rodičov, ktorých tiež navrhol ako svedkov. Tento dôkaz súd zamietol, keďže nebol hospodárny a predmetné čestné prehlásenia, keďže ide o blízke osoby, súd považoval za neobjektívne, keďže žalobca nepredložil do konania iné dôkazy, napríklad, aby preukázal, že skutočne rodičom platil nájomné v takej výške ako tvrdil. Nepredložil aký bol nájom alebo úhrady v byte rodičov. Pokiaľ predložil dôkaz z realitnej kancelárie ide o obdobie roku 2021, čo reálne nezodpovedá primeranej náhrade za roky 2015 a 2016. Bolo na žalobcovi, aby uniesol v tejto časti dôkazné bremeno a preukázal výšku primeranej náhrady za totožný byt v danej lokalite, čo žalobca neurobil. Vo vzťahu k nevykonanému dôkazu dožiadanim policajného zboru uviedol, že tento dôkaz nemal právny význam pre rozhodnutie veci, pričom poukázal aj na posúdenie druhoinštančného súdu v bode 13 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP pri aplikácii § 262 ods. 1 CSP a žalovanej ako úspešnej v konaní priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu odvolanie žalobca namietajúc nesprávne právne posúdenie veci, nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12. 10. 2021 konštatoval, že predmetom žaloby je náhrada škody, danú vec však posúdil ako nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu podľa §137 ods. 1 OZ. Súd v súvislosti s konštatovaním o predmete žaloby (náhrada škody) nevenoval v napadnutom rozhodnutí žiadnu pozornosť, a to aj napriek konštatovaným pochybeniam a pokynom odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 1Co/44/2020, ktoré odignoroval. Žalobca má za to, že súd danú vec nesprávne právne posúdil, žalovaná sa svojím konaním nesporne dopustila protiprávneho konania (úmyselné zamedzenie spoluvlastníkovi vstupu, resp. užívania nehnuteľnosti výmenou zámku). Žalobca mal záujem v predmetnej nehnuteľnosti bývať/užívať, k čomu žalovanú viackrát vyzýval s poukazom na e-mailovú komunikáciu zo dňa 09. 10. 2017, 27. 03. 2018, 14. - 17. 10. 2017 pri poukazaní na výpoveď žalobcu, ako i žalovanej. Má za to, že bola preukázaná skutočnosť, že žalovaná žalobcovi počas celého uplatňovaného obdobia odmietala umožniť vstup do predmetnej nehnuteľnosti. Až na základe výzvy súdu k odovzdaniu kľúčov v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sp. zn. 58C/169/2016, žalovaná v novembri 2017 mala podľa jej tvrdenia údajne snahu odovzdať kľúče od predmetného bytu, ktoré ale podmieňovala podpísaním preberacieho protokolu, ktorý odmietol žalobca podpísať bez toho, aby si mohol reálne skontrolovať zaznamenané stavy meračov energií. Žalobca bol nútený nájsť si iné bývanie. Odo dňa 28.12.2015 začal bývať u svojich rodičov na adrese Budatínska 59, Bratislava, kde býval do 14.09.2017. Nájomné za bývanie uhrádzal v sume 250,-Eur mesačne. Od 15.09.2017 sa presťahoval k svojej priateľke, kde uhrádzal v súvislosti s nákladmi spojenými s užívaním a prevádzkou bytu na ulici Mlynačikova 3 v Bratislave sumu 250,-Eur. Vzniknuté náklady na bývanie v celkovej žalovanej sume predstavujú pre žalobcu škodu, ktorá mu vznikla uvedeným protiprávnym konaním. V súvislosti s výškou nájmu žalobca doložil 4 ponuky realitných kancelárií na prenájom porovnateľnej nehnuteľnosti v danej lokalite, z ktorých vyplýva, že polovica výšky nájmu porovnateľnej nehnuteľnosti predstavuje sumu od 260,-Eur až 340,-Eur mesačne. Protiprávne konanie žalovanej a vznik škody na strane žalobcu trvalo odo dňa 28.12.2015 do právoplatného skončenia konania o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti medzi stranami, t. j. do 31.07.2018. V prípade, ak by súd v danom smere považoval vznesenú námietku premlčania v súvislosti s uplatnenou náhradou škody za dôvodnú, uplatňovaný nárok za obdobie 09.12.2016 (žaloba bola podaná dňa 09.12.2018) do 31.07.2018 bol v peňažnom vyjadrení v sume 4.825,-Eur, nemožno považovať za premlčaný. Žalobca má za to, že žalovaná užívala predmetný byt sama odo dňa jej protiprávneho konania (zamedzenia prístupu žalobcovi), t. j. od 28.12.2015. Byt za obdobie od 10.07.2016 do 09.07.2017 prenajala na základe uzatvorenej nájomnej zmluvy tretej osobe (p. Y.), a to bez súhlasu a vedomia žalobcu, ako podielového spoluvlastníka, čím sa opätovne dopustila protiprávneho konania. Doloženú zmluvu o ukončení nájmu dohodou ku dňu 31.08.2016 zo strany žalovanej považuje žalobca za účelovú, nezodpovedajúcu reálnej dĺžke nájmu v snahe vyhnúť sa zaplateniu dlžnej sumy, ako aj spravodlivému rozhodnutiu v danej veci. Žalobca navrhol ako svedka vypočuť p. P. Y., ktorý návrh na vykonanie dôkazu bol súdom zamietnutý, čím došlo k pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie jednak tým, že súd nevykonal navrhnutý dôkaz, ako aj s poukazom na to, že uvedené uznesenie zo dňa 12.10.2021 bolo vydané bez akéhokoľvek odôvodnenia, poučenia, čím bolo porušené žalobcovo právo na spravodlivý proces. O skutočnosti, kedy bol nájomný vzťah žalovanej ako prenajímateľa a P. Drozda ako nájomcu predmetnej nehnuteľnosti ukončený, žalobca nemohol mať žiadnu vedomosť, minimálne do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/169/2016, keďže žalovaná žalobcu o žiadnej

skutočnosti v súvislosti s užívaním predmetnej nehnuteľnosti neinformovala. Opakované úmyselné, protiprávne konanie žalovanej voči žalobcovi (úmyselné zamedzenie spoluvlastníkovi - žalobcovi vstupu, resp. užívaniu nehnuteľnosti výmenou zámku, opakované neumožnenie vstupu spoluvlastníka - žalobcu do nehnuteľnosti na základe opakovaných výziev, prenájom nehnuteľnosti iným osobám bez vedomia a súhlasu spoluvlastníka - žalobcu) považuje žalobca za konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, ktorému nemôže byť poskytnutá právna ochrana, ale zároveň v zmysle § 424 Občianskeho zákonníka zodpovedá žalovaná aj za škodu, ktorú spôsobila takýmto konaním proti dobrým mravom. V súvislosti s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal výšku náhrady (škody) za neužívanie predmetnej nehnuteľnosti žalobcom zo strany žalovanej, poukázal na žalobcom predložené ponuky realitných kancelárií, doložené čestné prehlásenie o úhrade nájmu v hotovosti, žalovanou predložený dôkaz nájomná zmluva zo dňa 10.07.2016, na základe ktorej žalovaná prenajímala predmetnú nehnuteľnosť v predmetnom období nájomcovi za mesačné nájomné 470,-Eur. S poukazom na uvedené dôkazy v spojení s predloženými čestnými prehláseniami (o úhrade nájmu žalobcom v inej, porovnateľnej nehnuteľnosti v danom čase a lokalite) má žalobca za to, že dostatočne preukázal, že výška uplatňovanej náhrady (škody) je minimálne vo výške 250,-Eur mesačne. Na podporu uvedených dôkazov žalobca navrhol ďalší dôkaz - výsluch rodičov a priateľky, ktorý návrh súd odignoroval, rovnako ako dôkaz v súvislosti s výškou náhrady (škody) za neužívanie predmetnej nehnuteľnosti, a to nájomnej zmluvy zo dňa 10.07.2016. V prípade, ak by bola daná vec právne posúdená podľa právneho posúdenia súdu prvej inštancie (bod 28. odôvodnenia), v ktorom súd uvádza, že žalobcovi v prípade, ak by preukázal výšku náhrady by patrila náhrada len za obdobie od 26.12.2015 do konca februára 2016, t. j. žalobcovi by musel priznať náhradu minimálne za uvedené obdobie. Suma 250,-Eur mesačne za prenájom jednej izby a spoločných priestorov nebola žalovanou v konaní spochybnená, žalovaná spochybňovala vyplatenie danej sumy a zároveň výsluch svedkov v danej veci považovala za zbytočný. Žalobca na preukázanie danej skutočnosti zároveň doložil zápisnicu o pojednávaní zo dňa 24.10.2017 v konaní o rozvod manželstva sp. zn. 61P/3/2016, kde bola rovnako preukazovaná uvedená skutočnosť. V odvolaní ďalej namietal, že má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je riadne a presvedčivé, a to hlavne s poukazom na skutočnosti uvedené v tomto odvolaní. Nedostatočné odôvodnenie súdu považuje za vadu konania, ktorá zakladá ďalší odvolací dôvod. Zároveň poukázal na pochybenie súdu - nevykonanie / zamietnutie navrhnutých dôkazov, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.750,- Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 7.750,- Eur odo dňa 07. 12. 2018 do zaplatenia.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že má za to, že súd správne žalobu zamietol, stotožňuje sa s právnym posúdením veci, závery uvedené v napadnutom rozsudku považuje za ucelené, logické a právne udržateľné. Má za to, že súd vec posúdil správne, v konaní nedošlo k žiadnemu porušeniu procesných práv na strane žalobcu a jeho navrhované dôkazy boli nadbytočné. Žalobca opakovane mení svoje argumenty, ako aj samotný právny dôvod vzniku svojho nároku, keď striedavo opiera svoj nárok o ust. § 137 ods. 1 OZ, pričom keď súd na pokyn druhoinštančného súdu dôsledne posúdil nárok aj z tohto hľadiska, žalobca opätovne svoju argumentáciu obracia späť na náhradu škody, ktorá už bola vyhodnotená ako nedôvodná v rámci pôvodného konania, keď žalobca nepreukázal jednotlivé podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody. Pokiaľ žalobca následne uvádza, že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania by mu mala patriť ako náhrada škody suma 4.825,- Eur, čo v celom rozsahu žalovaná popiera. Počas celého konania uvádzala, že žalobca nepreukázal vznik škody, protiprávne konanie žalovanej, ani ich príčinnú súvislosť. V konaní žalovaná SMS komunikáciou preukázala, aj ďalšími dôkazmi, že od 01. 03. 2016 žalovaná byt neužívala, žalobca mal možnosť prevziať si kľúče od bytu, ako aj tento užívať, ale túto možnosť bez zavinenia žalobkyne nevyužil. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nehnuteľnosť mal záujem užívať, k tomuto nevykonan žiadne právne kroky, práve naopak, sama žalovaná podala žalobu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žalovaná bola v dôsledku neustálych atakov zo strany žalobcu nútená opustiť nehnuteľnosť už 01. 03. 2016, čo vyvracia tvrdenia žalobcu o protiprávnom konaní žalovanej. Pokiaľ by tvrdenia žalobcu boli pravdivé, žalovaná by nemala žiadny dôvod vystaňovať sa z bytu už po dvoch mesiacoch. V súvislosti so svedkom Y., ohľadom predloženej nájomnej zmluvy sa viedlo konanie na OS BA II. pod sp. zn. 29C/35/2018, kde sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia (z rovnakých dôvodov ako v tomto konaní), pričom túto žalobu vzal dňa 20. 07. 2018 späť. Žalovaná odkazuje na vyjadrenie v tomto konaní, v ktorom bolo uvedené, že nájom trval len krátkodobo z dôvodov obťažovania nájomcu žalobcom, ktorý v sprievode polície opakovane do bytu vstupoval. V konaní bolo predložené

ukončenie nájomnej zmluvy, ktoré vyvracia tvrdenia žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaná nikdy nespochybnila sumu 250,- Eur mesačne, toto je nepravdivé tvrdenie, výšku uplatneného nároku ako aj čestné prehlásenia namietala a spochybňovala v každom vyjadrení, pričom skutočnosť, že sa jedná o obvyklé nájomné (nie je zrejmé, či za celú nehnuteľnosť alebo za predmetný podiel) žalobca nikde neuviedol. Žalobca sa však v tomto konaní nedomáhal úhrady obvyklého nájomného, ale náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že mal uhrádzať nájomné za inú nehnuteľnosť, pričom nie je zrejmé o akú nehnuteľnosť, s akou rozlohou a polohou sa malo jednať. Opätovne sa jedná o protichodné argumenty zo strany žalobcu, ktoré si navzájom odporujú. V prvej časti odvolania argumentuje o tom, že sa jedná o nárok na náhradu škody a v tretej časti, že sa jedná o náhradu za nadužívanie časti nehnuteľnosti žalovanou, čo sú diametrálne odlišné nároky, pričom na túto neurčitost' vyjadrení žalobcu poukazovala žalovaná počas celého konania. Nie je zrejmé, z akého dôvodu by sa mala výška škody odvíjať od nákladov na bývanie, ktoré žalobca údajne tretím osobám, keď rovnako, ak by užíval nehnuteľnosť, ktorej bol spoluvlastníkom, mal by povinnosť uhrádzať náklady spojené s užívaním tejto nehnuteľnosti, teda jeho majetková sféra žalobcu by sa nijakým spôsobom nezmenila (v prípade, pokiaľ žalobca uvádza, že sa jedná o náhradu škody, čo z jeho vyjadrení nie je zrejmé). Vo vzťahu k nároku podľa § 137 ods. 1 OZ žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania tohto nároku, ale neunesol ani bremeno tvrdenia, keď nárok na náhradu za neužívanie spoločnej veci v žalobnom návrhu ani nežiadal, ale žiadal náhradu za údajné platby za užívanie inej nehnuteľnosti, ktoré sa nezhodovali s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom sporu. Nárok podľa § 137 ods. 1 OZ by mohol patriť žalobcovi len za obdobie, počas ktorého preukázateľne byť užívala žalovaná, pričom toto obdobie sa nezhoduje s obdobím, za ktoré žalobca požaduje výplatu údajnej škody. Žalobca počas celého konania neuviedol žiadne skutočnosti, ani nepredložil ani jeden dôkaz, ktorý by preukázal vznik akéhokoľvek nároku voči žalovanej, najmä neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania výšky nároku, nepreukázal vznik škody, protiprávne konanie žalovanej, ani ich príčinnú súvislosť, žalobcovi žiadna škoda nevznikla, pokiaľ by mu aj vznikla, sám zaviniť jej vznik. Nepreukázal, že by žalovaná užívala nehnuteľnosť po dátume 01. 03. 2016, a teda nie sú splnené podmienky pre posúdenie nároku podľa § 137 ods. 1 OZ. Nepredložil žiadny dôkaz o tom aké by malo byť obvyklé nájomné pred dátumom 01. 03. 2016. Nárok je uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, vzhľadom na konanie žalobcu voči žalovanej. Súd vec správne právne vyhodnotil, rozhodnutie založil s ohľadom na predložené dôkazy a v súlade so zákonnými ustanoveniami, s každým argumentom žalobcu sa podrobne vysporiadal a vec posúdil v súlade s ustanoveniami hmotného a procesného práva. Nie je zrejmé, prečo by malo rozhodnutie súdu trpieť akoukoľvek vadou a k akým iným skutkovým zisteniam by mohol súd na základe poskytnutých dôkazov dospieť. Nie sú splnené žiadne odvolacie dôvody podľa § 365 CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a po nariadenom pojednávaní a vykonaní dokazovania v zmysle § 384 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie sumy 515,50 Eur s príslušenstvom postupom v zmysle § 388 CSP zmenil a vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Žalobca na pojednávaní odvolacieho súdu prostredníctvom právneho zástupcu po zopakovaní a doplnení dokazovania uviedol, že tvrdenie žalovanej, že žalobca nejakým spôsobom fyzicky napadol alebo zbil žalovanú, považuje za absolútne klamlivé vyjadrenie a účelové, takéto tvrdenie vychádza v kontexte v súvislosti ako nelogické, keďže žalobca bol ten, čo volal políciu, aj v sprievode polície sa domáhal vstupu do predmetnej nehnuteľnosti. Má za to, že žalovaná sa dopustila protiprávneho konania, a to tým, že úmyselne vymenila zámok na nehnuteľnosti, ktorá bola v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej. V dôsledku toho následne žalobca, keďže mal znemožnenú možnosť užívať nehnuteľnosť, musel si nájsť náhradné ubytovanie, náklady, ktoré musel vynaložiť na toto náhradné ubytovanie považuje za škodu, ktorá bola spôsobená v príčinnej súvislosti s týmto protiprávnym konaním zo strany žalovanej. Žalovaná sa dopustila ďalšieho protiprávneho konania, keďže predmetnú nehnuteľnosť bez súhlasu žalobcu ako podielového spoluvlastníka prenajala tretej osobe. Vo vzťahu k svedeckému prehláseniu kamarátky žalovanej ohľadom toho, že bola údajne svedkom nejakého

fyzického ataku, toto považuje za účelové svedectvo v prospech žalovanej, vo zvyšku sa pridržiaval vyjadrení tvrdení v konaní.

9. Žalovaná na pojednávaní odvolacieho súdu prostredníctvom právneho zástupcu po zopakovaní a doplnení dokazovania uviedla, že v zmysle tých SMS správ bolo preukázané, že žalovaná opakovane žalobcu vyzývala, aby si prišiel prevziať kľúče, dala mu viacero termínov, takže námietky žalobcu v tomto považuje za nedôvodné. Čo sa týka výpovede žalobcu, tento nijakým spôsobom neuplatňoval svoje práva na vstup do bytu. Bola to práve žalovaná, ktorá jednak vyzvala žalobcu na to, aby došlo k predaju bytu, ako aj sama iniciovala žalobu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, takže iba žalovaná vykonávala právne kroky k tomu, aby toto podielové spoluvlastníctvo zaniklo, čo je významné aj z hľadiska celkových okolností tohto prípadu. Čo sa týka protiprávneho konania, táto otázka zostala aj s ohľadom na tie protichodné tvrdenia žalobcu a žalovanej sporná, v tomto smere je tento nárok nepreukázaný, rovnako čo sa týka škody, nakoľko žalobca opakovane napriek usmerneniu krajského súdu uplatňuje nárok na náhradu škody, teda zmenšenie jeho majetku zostalo nepreukázané, protiprávne konanie zostalo nepreukázané ani výška škody nebola preukázaná, nakoľko čestné prehlásenia považujú za účelové, nezodpovedajú ani tej SMS, v ktorej mal žalobca škodu uplatniť, kde oznámil nejakú výšku svojej škody, ktorá bola v inej výške, ako uplatňuje v tomto konaní. Považuje za účelové, že tieto platby mal platiť vlastnej rodine v hotovostnej výške za užívanie nejakej jednej izby, a čo sa týka nadužívania nehnuteľností, pokiaľ by teda súd aj z tohto hľadiska ten nárok posudzoval, jednak tu nebola ozrejmenej výška obvyklého nájomného, ktorá by mala byť podmienkou na preukázanie v danom mieste aj v čase, žalobca predložil len realitné ponuky nejakých nehnuteľností z roku 2021, pričom sa tu jedná o nárok od roku 2015 až 2018. Bolo preukázané, že žalovaná neužívala nehnuteľnosť počas daného obdobia, a teda ani z tohto hľadiska neboli naplnené žiadne zákonné podmienky, nebolo unesené dôkazné bremeno. Navrhla žalobu zamietnuť.

10. Odvolací súd uvádza, že po preskúmaní odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu odvolací súd dospel k názoru, že je potrebné v určitom rozsahu zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie postupom v zmysle § 384 ods. 1 CSP a vykonať aj ďalší dôkaz, ktorý bol navrhnutý stranou sporu postupom v zmysle § 384 ods. 2 CSP, a preto na prejednanie odvolania odvolací súd v zmysle § 385 ods. 1 CSP nariadil pojednávanie. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu v podanom odvolaní, keď namietal konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal výšku náhrady, poukazujúc na žalobcom predložené ponuky realitných kancelárií, doložené čestné prehlásenia o úhrade nájmu v hotovosti rodičov a priateľky žalobcu a žalovanou predložený dôkaz - nájomná zmluva zo dňa 10. 07. 2016, na základe ktorej žalovaná prenajímala predmetnú nehnuteľnosť v predmetnom období nájomcovi za mesačné nájomné 470,- Eur, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vyhodnotil, že len čestnými vyhláseniami rodičov, (ktorých navrhol žalobca vypočuť ako svedkov, ktorý dôkaz súd prvej inštancie zamietol z dôvodu nehospodárnosti) nárok nepreukázal. Predmetné čestné prehlásenia z dôvodu, že ide o blízke osoby, považoval súd za neobjektívne, pričom iné dôkazy, že skutočne rodičom platil nájomné v takej výške ako tvrdil, nepredložil, rovnako nepredložil, aký bol nájom alebo úhrady v byte rodičov. Pokiaľ predložil dôkaz z realitnej kancelárie, jednalo sa o obdobie roku 2021, čo reálne nezodpovedá primeranej náhrade za roky 2015 a 2016. Následne súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca v tejto časti dôkazné bremeno neunesol, a nepreukázal výšku primeranej náhrady za totožný byt v danej lokalite žiadnym spôsobom, pričom však dôkaz nájomnou zmluvou uzavretou medzi žalovanou a pánom Drozdom v odôvodnení rozhodnutia nevyhodnotil. Odvolací súd preto zopakoval dokazovanie oboznámením časti nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a pánom Y., ako aj dohodou o skončení nájmu. Rovnako odvolací súd zopakoval dokazovanie oboznámením SMS komunikácie a e-mailovej komunikácie medzi stranami sporu, oboznámením výpovede žalobcu a žalovanej na pojednávaní dňa 06.06.2019 a z dôvodu, že odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie doplnil dokazovanie aj čestným vyhlásením (v spise na č. I. 157), ktorý dôkaz navrhla žalovaná a ktorý dôkaz súd prvej inštancie nevykonala, pričom odvolací súd tento dôkaz vykonal z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu je vykonanie dôkazu potrebné na zistenie skutkového stavu.

11. Odvolací súd preskúmaním veci uvádza, že súd prvej inštancie správne v bode 28 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mal za preukázané, že predmetnú nehnuteľnosť žalovaná užívala s poukazom na ust. § 137 ods. 1 OZ od 26. 12. 2015 do konca februára 2016 v celom rozsahu, následne byt neužívala, byt neužíval ani žalobca, pričom žalobcovi by patrila náhrada za obdobie od 26. 12. 2015 do konca februára 2016, v ktorom období žalovaná predmetný byt užívala, pričom žalobca ho v tomto období neužíval z dôvodu, že nemal do bytu prístup. Súd správne vyhodnotil v bode 28, že

námietka premlčania, ktorú vznesla v konaní žalovaná, nie je dôvodná z dôvodu, že v súdnej veci sa nárok posudzuje podľa § 137 ods. 1 OZ v spojení s § 123 OZ. Ide o právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej dobe podľa § 101 OZ a vzhľadom k tomu, že žalovaná užívala byt v celom rozsahu od 26. 12. 2015 a žalobca podal žalobu na súd dňa 09. 12. 2018, uplatnil nárok v zákonom stanovenej trojročnej premlčacej lehote, ktoré právne posúdenie je zhodné právnym posúdením odvolacieho súdu v tejto veci uvedené v uznesení 14Co/44/2020-239 zo dňa 01. 12. 2020. Súd správne nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svoju spoluvlastníckeho podielu posudzoval v zmysle § 137 ods. 1 OZ podľa usmernenia odvolacieho súdu v súdnej veci v uznesení sp. zn. 14Co/44/2020-239, pričom odvolací súd znova uvádza, že právne posúdenie uplatneného nároku je výlučne záležitosťou súdu, ktoré súd vykoná pri rozhodovaní o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vzal do úvahy názor vyslovený NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/184/2010, ktorý citoval v bode 27 odôvodnenia rozsudku, pričom ustálil, že žalobca v konaní nepreukázal výšku náhrady za neužívanie svojho podielu; vo vzťahu k nájomnému vzťahu k predmetnému bytu zo strany pána Y. dospel k názoru, že nie je podstatné, či predmetný byt bol v nájme alebo podnájme inej osoby, keďže nárok žalobcu nie je daný v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť vecí v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel a nie je významné ani prípadné užívanie treťou osobou, ani skutočnosť, prečo spoluvlastník, z akého dôvodu vec neužíva. Keďže odvolací súd prisvedčuje časti odvolacej námietky žalobcu, že výšku náhrady žalobcu ako podielového spoluvlastníka predmetného bytu možno odvodzovať aj od výšky nájmu, ktorý bol dohodnutý v nájomnej zmluve uzatvorenej medzi žalovanou a pánom Y., odvolací súd pri vyhodnotení tohto dôkazu dospel k názoru, že je dôvodné na túto dohodnutú výšku nájmu prihliadať a výšku náhrady odvodzovať z výšky nájmu, ktorý bol dohodnutý medzi žalovanou a pánom Drozdom v čiastke 470,- Eur mesačne, z čoho polovica predstavuje sumu 235,- Eur, ktorú čiastku je dôvodné považovať aj za oprávnenú výšku náhrady žalobcu ako podielového spoluvlastníka za obdobie, kedy byt užívala výlučne žalovaná, t. j. za obdobie 26. 12. 2015 do konca februára 2016, čo predstavuje obdobie 2 mesiacov a 6 dní, pričom odvolací súd, tak ako už je uvedené vyššie, je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že za toto obdobie patrí žalobcovi náhrada s poukazom na ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd po vyhodnotení tohto dôkazu - hore uvádzanej nájomnej zmluvy, dospel k názoru, že v konaní bola preukázaná výška náhrady práve s prihliadnutím na predloženú nájomnú zmluvu, poukazujúc na to, že sa jedná o ten istý byt, pričom ide o obdobie blízke obdobiu, kedy žalovaná výlučne sama byt užívala. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav a vyhodnotenie vykonaného dôkazu odvolací súd dospel k názoru, že žaloba žalobcu je dôvodná v rozsahu sumy 515,50 Eur za obdobie od 26. 12. 2015 do konca februára 2016, t. j. za 2 mesiace a 6 dní. Polovica z čiastky 470,- Eur (čo zodpovedá výške dohodnutého nájmu za predmetný byt), predstavuje sumu 235,- Eur krát 2 mesiace predstavuje čiastku 470,- Eur, výpočtom za 6 dní užívania v mesiaci december 2015 ($235 : 31 \times 6$) predstavuje čiastka za mesiac december od 26. 12. 2015 do 31. 12. 2015 sumu 45,50 Eur, súčtom sumy 470,- Eur a sumy 45,50 Eur dospel odvolací súd k sume 515,50 Eur. Odvolací súd uvádza, že čo sa týka obdobia od 10.07.2016 do 31.08.2016, v ktorom období býval v byte nájomca pán Y. na základe nájomnej zmluvy uzavretej výlučne so žalovanou, pričom v konaní nebolo preukázané, že by sa na takomto spôsobe užívania žalobca a žalovaná ako podieloví spoluvlastníci bytu dohodli, resp. že by na návrh niektorého z podielových spoluvlastníkov spôsob takéhoto užívania bytu bol určený súdnym rozhodnutím, je v tomto rozsahu skutkový stav iný, ako v konaní vedenom u NS SR sp. zn. 6Cdo/184/2010, v ktorom konaní bola časť nehnuteľnosti - pozemku užívaná treťou osobou bezplatne. Vychádzajúc z obsahu nájomnej zmluvy nájomné za byt (celý byt) bolo uhrádzané výlučne žalovanej, t. j. v súdnej veci je nepochybné, že výlučne žalovanej nájomca uhrádzal nájomné za byt na účet žalovanej ako prenajímateľa bytu a teda žalovaná sa podieľala na úžitkovej hodnote bytu (predmetu podielového spoluvlastníctva strán sporu) vo väčšom rozsahu, ako bol v tom čase spoluvlastnícky podiel žalovanej, keď žalobca bol podielovým spoluvlastníkom v 1 a žalovaná bola podielovou spoluvlastníčkou v 1. Z tohto dôvodu, podľa názoru odvolacieho súdu, žalovanej vznikla povinnosť uhradiť získanú čiastku žalobcovi, a to v rozsahu 1 z dohodnutého nájmu aj za obdobie od 10.07.2016 do 31.08.2016. Obdobie existencie nájomného vzťahu pána Y. k predmetnému bytu bolo v konaní preukázané písomnými dokladmi, a preto odvolací súd tiež nepovažoval za potrebné na túto okolnosť doplniť dokazovanie výsluchom pána Drozda. Obdobie od 10.07.2016 do 31.08.2016 predstavuje 1 mesiac (august 2016) a 22 dní (júl 2016 od 10.07.2016 do 31.07.2016), t. j. obdobie jedného mesiaca a 22 dní. Polovica z čiastky 470,- Eur (čo zodpovedá výške dohodnutého nájmu za predmetný byt) predstavuje sumu 235,- Eur x 1 mesiac, čo predstavuje čiastku 235,- Eur, výpočtom za 22 dní užívania s mesiaci júl 2016 ($235 : 31 \times 22$) predstavuje čiastka za mesiac júl od 10.07.2016 do 31.07.2016 sumu 166,80 Eur, súčtom sumy 235,- Eur a 166,80 Eur dospel odvolací súd k sume 401,80 Eur za obdobie od 10.07.2016 do 31.08.2016. Celkovo za obdobie od 26.12.2015

do konca februára 2016 a obdobie od 10.07.2016 do 31.08.2016 predstavuje čiastka sumu 917,30 Eur, v ktorom rozsahu žalovaného nároku považoval odvolací súd žalobu žalobcu za dôvodnú, vrátane príslušenstva, a to požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 14.02.2019 do zaplatenia. Odvolací súd uvádza, že žalobca nepreukázal, že by žalovanú pred podaním žaloby riadne vyzval na zaplatenie žalovanej sumy, nepreukázal doručovanie a doručenie výzvy zo dňa 30.11.2018, preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania uplynutím 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu žalovanej, kedy sa žalovaná preukázateľne dozvedela o uplatňovanom nároku, t. j. od 14.02.2019. Z týchto dôvodov preto odvolací súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 917,30 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 14.02.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

12. Vo zvyšnej časti odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. Odvolací súd poukazuje, že zo zopakovaného dokazovania oboznámením SMS správ a mailovej komunikácie medzi stranami sporu nepochybne vyplýva, že žalovaná mala snahu odovzdať kľúč od predmetného bytu žalobcovi, čo nepochybne vyplýva z SMS žalovanej zo dňa 04.03.2016, pričom z ďalšej komunikácie medzi stranami sporu vyplýva práve skutočnosť, že žalobca svojim konaním, resp. nekonaním sám privodil stav, že kľúče od predmetného bytu mu žalovanou odovzdané neboli. Konanie žalobcu vyplývajúce z predloženej SMS komunikácie odvolací súd vyhodnocuje ako také, ktorým si žalobca sám privodil nemožnosť užívať byt, čo nemôže byť na ťarchu žalovanej.

13. Odvolací súd vyhodnotiac zistený skutkový stav súdom prvej inštancie po zopakovaní dokazovania v rozsahu vykonaného zopakovaného dokazovania teda dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná v čiastke 515,50 Eur s príslušenstvom za obdobie od 26.12.2015 do konca februára 2016 a v čiastke 401,80 Eur za obdobie od 10.07.2016 do 31.08.2016 s príslušenstvom, preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku odvolacieho súdu a vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol, potvrdil (výrok II.).

14. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.10.2021 konštatoval, že predmetom žaloby je náhrada škody, danú vec však posúdil ako nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu podľa § 137 ods. 1 OZ, je z obsahu zápisnice nepochybne (vzhľadom na názor odvolacieho súdu uvedený v uznesení sp. zn. 14Co/44/2020), že súd dotazoval právneho zástupcu žalobcu, z akého právneho titulu uplatňuje predmetnú istinu a po konštatovaní právneho zástupcu súd len uviedol do zápisnice, žalobcom uvádzané právne posúdenie predmetu žaloby z titulu náhrady škody. Súd prvej inštancie však správne posudzoval predmetný nárok v zmysle § 137 ods. 1 pri aplikácii ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka v súlade s názorom odvolacieho súdu vysloveným vo vyššie citovanom uznesení. Pokiaľ v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie náhrade škody nevenoval v napadnutom rozhodnutí žiadnu pozornosť, a to aj napriek konštatovaným pochybeniam a pokynom odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 14Co/44/2020, ktoré odignoroval, odvolací súd uvádza, že táto námietka dôvodná nie je, keďže odvolací súd v uznesení sp. zn. 14Co/44/2020 reagoval na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 20C/15/2019-162 zo dňa 16.01.2020 v spojení s odvolacími námietkami žalobcu proti uvádzanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie s poukazom na to, že hoci súd prvej inštancie v prvom rozhodnutí, ktoré bolo predmetom odvolacieho prieskumu v konaní sp. zn. 14Co/44/2020 nepostupoval pri odôvodnení v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, táto vada odôvodnenia nebola dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné uplatnený nárok, ktorý si žalobca uplatnil podanou žalobou posudzovať ako nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 OZ v spojení s ustanovením § 123 OZ. Súd prvej inštancie danú vec správne posúdil podľa ustanovenia § 137 ods. 1 OZ v spojení s ustanovením § 123 OZ, pričom odvolací súd znova uvádza, že právne posúdenie uplatneného nároku je výlučne záležitosťou súdu, ktoré vykoná pri svojom rozhodnutí o uplatnenom nároku, pričom je zároveň nepochybne, že žalobca menil v priebehu konania právny dôvod uplatnenia nároku (z titulu náhrady škody, z titulu nároku podielového spoluvlastníka). Odvolací súd, s prihliadnutím na odvolacie dôvody žalobcu, je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že vo veci nebolo potrebné vypočuť ako svedkov blízke osoby žalobcu, ako ani pána P. Y., s prihliadnutím k vyhodnoteniu čestných prehlásení blízkych osôb ako dôkazov nedôveryhodných a vo vzťahu k výsluchu P. Y. z dôvodu, že ukončenie nájomného vzťahu vyplýva z listiny predloženej do spisu. Žalobcom vytykané pochybenie zo strany súdu prvej inštancie nevykonanie/zamietnutie navrhnutých dôkazov a žalobcom tvrdený

nesprávny procesný postup, ktorý by znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces s prihliadnutím na už vyššie uvedené, ako aj vzhľadom na odôvodnenie súdom prvej inštancie, prečo tieto dôkazy nevykonal, nemožno považovať za nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, prečo navrhované dôkazy nevykonal a vykonanie týchto dôkazov zamietol. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, ktorému nemôže byť poskytnutá právna ochrana, odvolací súd uvádza, že z doplneného dokazovania nepochybne vyplýva závadové správanie v prvom rade na strane žalobcu, ktoré bolo práve príčinou konania žalovanej (výmena zámku, následné odsťahovanie sa žalovanej z bytu). Vzhľadom na uplatnenú námietku žalobcu v odvolaní však odvolací súd dodáva, že zopakovaním a doplnením dokazovania je práve preukázané závadové konanie žalobcu vo vzťahu k žalovanej v byte, ktorý bol v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, a preto nemožno následné konanie žalovanej spočívajúce vo výmene zámku na byte považovať za protiprávne konanie, ktoré by zakladalo nárok žalobcu na náhradu škody. Správne žalovaná poukázala, že v konaní žalobca nepreukázal zmenšenie jeho majetku a teda vznik škody. Bez ďalšieho nemožno považovať za prípadnú škodu žalobcom tvrdenú úhradu platieb pre jeho rodičov a priateľku žalobcu, prípadne obvyklú výšku nájomného podľa ponuky realitnej kancelárie v roku 2021, berúc do úvahy aj povinnosť žalobcu ako podielového spoluvlastníka podieľať sa na nákladoch súvisiacich s užívaním bytu, ktorý bol v tom čase v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, čo žalobca vôbec ani nepreukazoval a čo by v prípade zavinenia žalovanej (čo však v konaní preukázané nebolo) malo vplyv na prípadnú výšku škody, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Uplatnený nárok bolo potrebné posúdiť podľa § 137 a § 123 Občianskeho zákonníka, ako to správne vykonal súd prvej inštancie. Pokiaľ žalobca namieta odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd uvádza, ako už poukázal vyššie, že práve z dôvodu, že súd síce vykonal dôkaz, oboznámenie sa s nájomnou zmluvou uzavretou medzi žalovanou a pán P. Y., avšak tento dôkaz žiadnym spôsobom nevyhodnotil, preto odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie, na tomto pojednávaní zopakoval horeuvedený dôkaz ako aj ďalšie dôkazy, ktoré sú už špecifikované vyššie a rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne zmenil a čiastočne potvrdil, pričom v zásade rozsudok súdu prvej inštancie netrpí vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu, že by nespĺňal náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

15. Vzhľadom už na vyššie uvedené preto odvolací súd vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku I. a II. tohto rozhodnutia.

16. O trovách konania (trovách prvoinštančného a odvolacieho konania) odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP pri aplikácii § 255 ods. 2 CSP podľa ktorého, ak má strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a pri aplikácii § 262 ods. 1 CSP a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania vo výške 76,4 % voči žalobcovi, ktoré je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na výšku uplatnenej istiny 7.750,- Eur a priznanej istiny 917,30 Eur predstavuje úspech žalobcu 11,8 Eur a úspech žalovanej 88,20 Eur, teda pomer úspechu žalovanej predstavuje 76,4 % ako rozdiel medzi úspechom žalovanej a úspechom žalobcu. O výške náhrady trov konania v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).